

UZASADNIENIE

W pozwie z dnia 11. czerwca 2018 r. złożonym w elektronicznym postępowaniu upominawczym strona powodowa (...) Spółka akcyjna z siedzibą w W. (dalej: T-M.) domagała się od pozwanej M. T. zasądzenia kwoty 283,28 zł wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie w transakcjach handlowych oraz zwrotu kosztów procesu.

W uzasadnieniu pozwu powódka wskazała, iż strony zawarły umowę o świadczenie usług telekomunikacyjnych nr (...) oraz umowę sprzedaży na raty urządzenia telekomunikacyjnego, na podstawie której pozwana nabyła na własność urządzenie komunikacyjne, które zostało jej wydane. Pozwana zobowiązała się do zapłaty ceny urządzenia w miesięcznych ratach, z zastrzeżeniem wpłaty pierwszej raty przy zawarciu umowy sprzedaży. Powódka wskazała, że kolejne raty pozwana winna była zapłacić w kwotach i terminach określonych w doręczonym pozwanemu przy zawarciu umowy na raty harmonogramie spłaty rat. Strona powodowa w uzasadnieniu wskazała nadto, że przy zawarciu umowy zastrzegła na piśmie natychmiastową wymagalność pozostałej do zapłaty ceny w przypadku zwłoki pozwanej z zapłatą rat. Powódka stwierdziła także, że według stanu na dzień 8. czerwca 2018 r. pozwana nie zapłaciła wszystkich wymagalnych rat a suma zaległych rat przewyższała jedną piątą część umówionej ceny. Strona powodowa wyjaśniła, że naliczyła odsetki ustawowe za opóźnienie w transakcjach handlowych od następnego dnia po wskazanej dacie płatności poszczególnych rat do dnia wystawienia poszczególnych not odsetkowych. Powódka wyjaśniła, iż mimo wezwania pozwana nie wykonała dobrowolnie zobowiązania do zapłaty pozostałej do zapłaty części ceny z tytułu zawartej umowy sprzedaży na raty (pozew, k. 3-5v.).

W dniu 21. czerwca 2018 r. referendarz sądowy w Sądzie Rejonowym Lublin – Zachód w Lublinie, VI Wydział Cywilny wydał nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym, w którym uwzględnił żądanie pozwu w całości. (nakaz zapłaty, k. 6)

Pozwana M. T. wniosła sprzeciw od nakazu zapłaty i zaskarżając go w całości wniosła o oddalenie powództwa.

W uzasadnieniu przyznała, że zawarła z powódką umowę sprzedaży na raty urządzenia telekomunikacyjnego. Podniosła, że nie zalega z zapłatą żadnej z rat ceny. Wskazała, że do dnia doręczenia jej odpisu nakazu zapłaty nie wiedziała o istnieniu zadłużenia na posiadanym koncie abonenckim, nie wskazywały na to również przesyłane przez powoda faktury VAT. Wskazała dodatkowo, że dochodzona pozwem kwota jest niezasadna, a fakt ten wynika z niezarejestrowania i niezaksięgowania przez powoda rabatu w kwocie 266,68 zł, który został pozwanej przyznany przez powódkę w dniu 23. czerwca 2017 r. (sprzeciw od nakazu zapłaty, k. 7v.-9).

Wobec skutecznie wniesionego sprzeciwu, nakaz zapłaty utracił moc w całości co skutkowało przekazaniem sprawy postanowieniem z dnia 7. listopada 2018 r. do rozpoznania do tut. Sądu. (postanowienie, k. 27v.)

Sąd ustalił, co następuje:

W dniu 22. listopada 2010 r. M. T. prowadząca działalność gospodarczą pod firmą PHU (...) zawarła z (...) Spółką z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W. umowę o świadczenie usług telekomunikacyjnych dla numeru (...) ((...), k. 55, umowa, k.41).

W dniu 10. kwietnia 2014 r. T – M. zawarła z M. T. aneks do umowy o świadczenie usług telekomunikacyjnych nr (...). Identyfikatorem M. T. jako abonenta był nr 1. (...). T-M. (operator) zobowiązał się świadczyć M. T. (abonent) określone w umowie usługi telekomunikacyjne, zaś abonent zobowiązał się do uiszczenia operatorowi opłaty zgodnie z cennikiem. M. T. zobowiązała się do utrzymywania aktywnej karty SIM przez czas obowiązywania umowy, tj. do dnia 2. maja 2017 r. T-M. świadczył na rzecz M. T. podstawowe usługi telekomunikacyjne, m.in. usługi telefonii komórkowej, usługi mobilnej transmisji danych, przyłączenie do sieci operatora, w tym inicjowanie i odbieranie z wyłączeniem połączeń międzynarodowych, wysyłanie i odbieranie wiadomości tekstowych (SMS), dostarczanie w zasięgu sieci usług transmisji danych mobilnego Internetu, wysyłanie i odbieranie wiadomości (...) (pkt 2.1 Umowy).

Zgodnie z pkt 2.6 Umowy M. T. nabyła urządzenie o nr (...). Cena sprzedaży urządzenia została określona na kwotę 1.919,80 zł z VAT, zaś płatność rozłożona została na 25 rat. Pierwsza rata została określona na kwotę 1,00 zł i była płatna przy zawarciu umowy, zaś pozostałe 24 raty ustalone zostały na kwotę 79,95 zł i miały być płatne zgodnie z harmonogramem. Załącznikiem do umowy były m.in. Warunki oferty promocyjnej „Wymiana B. z laptopem lub tabletem dla klientów biznesowych na 36 miesięcy na raty” (pkt 12). (okoliczność bezsporna, nadto aneks, k. 45-48).

Zgodnie z pkt 5 Warunków oferty promocyjnej strony ustaliły, że Operator po zawarciu umowy wyda Abonentowi urządzenie będące przedmiotem umowy sprzedaży ratalnej, przez co dochodzi do przeniesienia jego własności na abonenta. Zgodnie z pkt 6 Warunków Abonent zobowiązał się do opłacenia wszystkich rat zgodnie z harmonogramem w wysokości i terminach w nim wskazanych. T-M. zastrzegła prawo do dochodzenia odsetek ustawowych w przypadku opóźniania się przez Abonenta z zapłatą poszczególnych rat (pkt 9 Warunków). Termin płatności pierwszej raty został określony na dzień 10. kwietnia 2014 r., zaś termin płatności 25. raty został wyznaczony na dzień 11. kwietnia 2016 r. (Warunki, k.49-54v., harmonogram, k.44).

Urządzenie zostało M. T. wydane (okoliczność bezsporna).

W dniu 10. kwietnia 2014 r. T-M. wystawiła na rzecz M. T. fakturę VAT (...) opiewającą na kwotę 1.919,80 zł w związku z zawartą umową sprzedaży. Numer klienta został oznaczony w fakturze jako 1. (...) (faktura, k. 62).

M. T. nie uiszczała na rzecz T-M. wszystkich rat ceny sprzedaży urządzenia. Nie zostały uiszczone trzy raty po 79,95 zł każda, których terminy zapłaty przypadają odpowiednio na: 12.10.2015 roku, 11.11.2015 roku i 12.12.2015 roku. Saldo nieopłaconych rat i not księgowych klienta nr (...). (...) na dzień 8. czerwca 2018 r. wynosiło 283,28 zł (saldo, k. 40).

Wobec nieodnotowania wpływu wymagalnych należności, pismem z dnia 12. czerwca 2017 r. T-M. wezwała M. T. do zapłaty 239,84 zł z tytułu rat określonych w harmonogramie spłat ratalnych (wezwanie, k. 59).

Pismem z dnia 23. czerwca 2017 r. T- M. poinformowało M. T., że przyznało na koncie nr 1. (...) powstałym po połączeniu kont abonenckich pozwanej rabat w wysokości 266,68 zł brutto, jednocześnie prosząc o uregulowanie należności za raty sprzętowe i odsetki w wysokości 266,68 zł oraz informując o niemożliwości ich przeniesienia na wspólne konto abonenckie (pismo, k.99). Na koncie abonenckim pozwanej nr 1. (...) nie powstały jakiegokolwiek zaległości płatnicze, tak z tytułu wynagrodzenia za świadczenie usług telekomunikacyjnych dla pięciu numerów telefonów tam wymienionych, jak i ceny sprzedaży dwóch innych urządzeń, których ceny objęte zostały fakturami VAT: (...) i (...) (faktury VAT, k. 81 – 98).

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił w oparciu o powołane dowody w postaci dokumentów, jak również mając na przepisy art. 229 k.p.c., zgodnie z którym nie wymagają dowodu fakty przyznane w toku postępowania przez stronę przeciwną, jeżeli przyznanie nie budzi wątpliwości. Podstawa poszczególnych ustaleń została wskazana powyżej, przy poszczególnych partiach stanu faktycznego. Odpisy dokumentów przedstawione w postępowaniu nie były kwestionowane przez żadną ze stron, nie budzą też wątpliwości co do swej prawdziwości i wiarygodności.

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo zasługiwało na uwzględnienie w całości.

W pierwszej kolejności wskazać należy, że strona powodowa dochodzi zapłaty z tytułu niezapłaconej w pełni ceny zakupu urządzenia telekomunikacyjnego, a nie z tytułu wynagrodzenia z zawartej przez strony umowy o świadczenie usług telekomunikacyjnych.

Zgodnie z art. 535 k.c. przez umowę sprzedaży sprzedawca zobowiązuje się przenieść na kupującego własność rzeczy i wydać mu rzecz, a kupujący zobowiązuje się rzecz odebrać i zapłacić sprzedawcy cenę. Zgodnie z art. 583 § 1 k.c. sprzedaż na raty jest dokonana w zakresie działalności przedsiębiorstwa sprzedaż rzeczy ruchomej osobie fizycznej za cenę płatną w określonych ratach, jeżeli według umowy rzecz ma być kupującemu wydana przed całkowitym zaplaceniem ceny. W związku z zawarciem umowy sprzedaży sprzedawca staje się zobowiązany

do przeniesienia własności rzeczy lub prawa na kupującego oraz do wydania przedmiotu sprzedaży kupującemu. Z kolei treścią zobowiązania kupującego jest zapłacenie ceny oraz odebranie rzeczy. Tym samym umowa sprzedaży jest umową wzajemną, gdyż świadczenie jednej strony jest z założenia odpowiednikiem świadczenia drugiej strony. Mając powyższe na względzie, wskazać należy, że strony zawarły umowę sprzedaży na raty.

Poza sporem pozostawała treść zawartej umowy, a także fakt, że jej przedmiot - urządzenie telekomunikacyjne zostało pozwanej wydane. Strona powodowa jako sprzedający spełniła należycie swoje świadczenie a tym samym zaktualizował się po stronie pozwanej obowiązek zapłaty ceny.

Strona pozwana podniosła, że nie zalega z zapłatą z żadnej z rat ceny, gdyż wszystkie raty opłaca terminowo. Ponadto podniosła, że dochodzona pozwem kwota jest niezasadna, albowiem pozwanej został przez powódkę przyznany rabat w dniu 23. czerwca 2017 r. (k. 99).

Należy wskazać, że zgodnie z treścią art. 6 k.c. ciężar udowodnienia faktu spoczywa na stronie, która z tego faktu wywodzi skutki prawne. Uwzględniając treść art. 6 k.c. trzeba stwierdzić, że do osoby występującej z pozwem należy udowodnienie faktów pozytywnych, które stanowią podstawę powództwa, gdyż z faktów tych wywodzi ona swoje prawo. Do przeciwnika natomiast należy wykazanie okoliczności niweczających to prawo lub uniemożliwiających jego powstanie (wyrok SN z dnia 19 listopada 1997 r. I PKN 375/97). Obowiązek przedstawienia dowodów spoczywa na stronach (art. 3 k.p.c.), a ciężar udowodnienia faktów mających dla rozstrzygnięcia sprawy istotne znaczenie (art. 227 k.p.c.) spoczywa na stronie, która z faktów tych wywodzi skutki prawne (art. 6 k.c.), (por. wyrok SN z dnia 17 grudnia 1996 r., sygn. akt I CKU 45/96). Innymi słowy na powódzie spoczywa ciężar udowodnienia faktów uzasadniających jego roszczenie, a na stronie pozwanej obowiązek udowodnienia okoliczności uzasadniających żądanie oddalenia powództwa. Zgodnie z art. 232 k.p.c. strony są obowiązane wskazywać dowody dla stwierdzenia faktów, z których wywodzą skutki prawne.

Przenosząc powyższe, abstrakcyjne rozważania na okoliczności sprawy wskazać należy, że pozwana winna udowodnić zapłatę rat ceny sprzedaży w terminach wynikających z harmonogramu załączonego do umowy sprzedaży. Pozwana okoliczności tej nie wykazała poprzestając na gołosłownym i spornym między stronami twierdzeniu, że wszystkie raty uregulowała w terminie. Całość ustalonych okoliczności faktycznych pozwala na przyjęcie, że pozwana skutecznie zawarła umowę sprzedaży na raty urządzenia telekomunikacyjnego, które zostało jej wydane, nie wywiązując się jednakże w całości z obowiązku uiszczenia rat ceny sprzedanej rzeczy.

Zdaniem Sądu strona powodowa przedstawiła dowody świadczące o istnieniu zobowiązania pozwanej w stosunku do powódki, jak również aktualną wysokość tegoż roszczenia. Całość powyższych rozważań daje podstawy do uznania, iż strona powodowa wykazała istnienie roszczenia dochodzonego pozwem. W niniejszej sprawie to na pozwanej ciążył obowiązek udowodnienia spełnienia świadczenia wzajemnego na rzecz powódki.

Chcąc udowodnić swoje racje pozwana dołączyła do sprzeciwu od nakazu zapłaty wystawione przez T-M. faktury VAT z dnia 5. lipca 2018 r., 5. maja 2017 r., 5. czerwca 2017 r., 5. lipca 2017 r., 5. sierpnia 2017 r. wskazując, że stan konta z okresów rozliczeniowych nie wykazywał żadnego zadłużenia i wynosił 0,00 zł. Co więcej, twierdziła, że z przedstawionych przez nią faktur wynikała nadpłata, jak w przypadku faktury z 5. sierpnia 2017 r.

W pierwszej kolejności zauważyć należy, że dochodzone przez powódkę roszczenie wynika z harmonogramu spłat rat ceny sprzedaży, których terminy płatności zostały określone na daty przypadające między kwietniem 2014 r., a kwietniem 2016 r. (k.44), zaś przedstawione przez pozwaną faktury dotyczą 2017 r. i 2018 r. Niezależnie od powyższego, przypomnieć należy, że strona powodowa dochodzi zapłaty niezapłaconej części (rat) ceny urządzenia telekomunikacyjnego, a nie z tytułu wynagrodzenia z łączącej strony umowy o świadczenie usług telekomunikacyjnych. Jest oczywiste, że przedstawione przez pozwaną faktury dotyczą wynagrodzenia za wskazane tam usługi telekomunikacyjne oraz rat cen sprzedaży dwóch innych urządzeń (faktury VAT (...)), a nie ceny sprzedaży urządzenia telekomunikacyjnego, o którym mowa w fakturze VAT (...), wobec czego brak zaległości i ewentualne nadpłaty tam wykazane nie dotyczą umowy sprzedaży, z której powód wywodzi swoje roszczenie. Odnosząc się zaś do kwestii przyznanego pozwanej rabatu w kwocie 266,68 zł zauważyć należy, że został on przyznany pozwanej na koncie

abonenckim numer 1. (...) i nie dotyczył ceny sprzedaży urządzenia (...). Z pisma tego również jednoznacznie wynika, że wciąż pozostały co do tego urządzenia niuregulowane należności za raty sprzętowe i odsetki z tym związane.

Pozwana nie wykazała, jakoby zgodną wolą stron rabat ten został ostatecznie zaliczony na poczet należności za sprzęt (...), ani by strony w odpowiedni sposób zmodyfikowały obowiązujące w zakresie obowiązku zapłaty ceny postanowienia umowy sprzedaży.

Tym samym należy uznać, że w niniejszej sprawie strona powodowa wykazała istnienie (oraz wysokość) swojej wiarygodności wobec pozwanej.

Nawet gdyby uznać – w sposób najbardziej korzystny dla stanowiska pozwanej, że udzielenie jej rabatu na połączonym koncie abonenckim numer 1. (...) spowodowało powstanie po stronie pozwanej roszczenia o zapłatę kwoty równej udzielonemu rabatowi – co jednak żadną miarą nie wynika z treści pisma powódki, w którym mowa o obniżeniu kwoty należnego wynagrodzenia za świadczenie usług telekomunikacyjnych i rat sprzętowych do niego przypisanych – to i tak, w świetle niepodniesienia przez pozwaną zarzutu potrącenia, nie można uznać jej obrony za skuteczną.

Mając na uwadze powyższe Sąd zasądził od pozwanej na rzecz powódki kwotę dochodzoną pozwem, o czym orzekł w pkt. 1 wyroku na podstawie powołanych w uzasadnieniu przepisów.

O obowiązku zapłaty odsetek ustawowych za opóźnienie w transakcjach handlowych od zasądzonej kwoty należności głównej Sąd orzekł zgodnie z żądaniem pozwu, na podstawie art. 4 w zw. z art. 7 ust. 1 ustawy z dnia 8. marca 2013 r. (Dz.U. z 2013 r. poz. 403 ze zm.) o przeciwdziałaniu nadmiernym opóźnieniom z transakcjach handlowych (uprzednio - ustawa o terminach zapłaty w transakcjach handlowych) w związku z art. 482 k.c. Sposób wyliczenia odsetek oraz daty początkowe, od których powód domagał się odsetek, a zarazem początek opóźnienia pozwanej w spełnieniu świadczenia, nie były kwestionowane przez stronę pozwaną (fakt bezsporny, art. 230 k.p.c.).

O kosztach procesu Sąd orzekł na podstawie art. 98 k.p.c. przyznając powodowi, jako stronie wygrywającej proces, zwrot opłaty sądowej od pozwu w kwocie 30,00 zł oraz koszty zastępstwa procesowego zgodnie z § 2 pkt 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (Dz. U. z 2018 r. poz. 265) w kwocie 90,00 zł, łącznie 120,00 zł.

Sędzia Aleksandra Zielińska – Ośko

Zarządzenie: Odpis wyroku wraz z uzasadnieniem doręczyć pozwanej (z pouczeniem).

Sędzia Aleksandra Zielińska – Ośko